

Proves d'Accés a la Universitat per a més grans de 25/45 anys

Convocatòria 2013

Comentari de text

Sèrie 2

Fase general

Qualificació			
1	a		
	b		
	c		
2	a		
	b		
	c		
3			
Qualificació final			

Qualificació

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

upf. Universitat Pompeu Fabra
Barcelona

Universitat de Girona

Universitat de Lleida

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

UOC

Universitat Oberta de Catalunya

www.uoc.edu

UVIC

Aquesta prova consta de dues parts. La primera part consisteix a llegir, comprendre i interpretar dos textos, l'un en llengua catalana i l'altra en llengua castellana, i a contestar les preguntes corresponents. La segona part consisteix a exposar un tema determinat.

Tots els exercicis es podran contestar en català o en castellà, indistintament. Les faltes d'ortografia i les incorreccions de lèxic, de morfologia i de sintaxi restaran 0,1 punts per falta; per cada error d'accentuació es descomptarà 0,05. En el conjunt de l'examen, el descompte serà com a màxim de 2 punts.

Esta prueba consta de dos partes. La primera parte consiste en leer, comprender e interpretar dos textos, uno en lengua catalana y otro en lengua castellana, y en contestar las preguntas correspondientes. La segunda parte consiste en exponer un determinado tema.

Todos los ejercicios pueden responderse en catalán o en castellano, indistintamente. Las faltas de ortografía y las incorrecciones de léxico, de morfología y de sintaxis restarán 0,1 puntos por falta; cada error de acentuación descontará 0,05. En el conjunto del examen, el descuento será como máximo de 2 puntos.

PART 1

Exercici 1

[3 punts]

Llegiu el text següent, que és un fragment d'un article de reflexió política, i contesteu les preguntes que hi ha a continuació. Cada resposta ha d'ocupar entre una i cinc línies.

«Ningú no és un gran home pel seu ajudant de cambra», deia Goethe. Això es pot interpretar de dues maneres oposades: o no hi ha grans homes o tots els ajudants de cambra són mesquins. Goethe, que optava per la segona alternativa, creia que un gran home solament pot ser identificat com a tal per un altre gran home. En definitiva, qui vol trobar el pitjor d'algú, ho troba, i qui vol trobar el millor, també. Tot depèn de l'altura moral de qui mira. Podem imaginar-nos dos grans homes reconeixent mútuament la seva grandesa mentre els seus respectius ajudants de cambra s'intercanvien confidències escabroses darrere una columna, perquè quan la teva feina és vestir i despullar cada dia un home, és impossible no trobar-li cap misèria. [...]

Quan els reis rebien el poder directament de Déu, se situaven molt per damunt del poble per representar el seu paper de difusors vicaris de l'autoritat legítima. El cas més espectacular va ser el de Lluís XIV, el Rei Sol, que feia de cada canvi de camisa un assumpte d'estat. Per a aixecar-lo del llit cada matí feia falta mig Versalles. Ara que reben el poder de les lleis humanes, han de representar tant el seu país com el seu temps i han de retre comptes a l'emotivitat pública. No és una feina fàcil, perquè si són massa actuals, aviat passen de moda, i si per guanyar popularitat s'acosten massa al poble, corren el risc de veure's envoltats d'ajudants de cambra. No els queda més remei que prescindir del blindatge de la seva cort perquè, simplement, no estem disposats a subvencionar-los-la. Ens agrada que siguin propers, *campetxanos* i transparents. I així hem descobert que no hi ha cap gran home per a un periodista ben informat ni per a un usuari del Facebook amb mala bava. La qual cosa no necessàriament és políticament saludable. Hi ha certa morbositat en aquesta voluntat de valorar els que manen per la pitjor versió d'ells mateixos. [...]

Gregorio LURI. «L'ajudant de cambra». *Ara* (22 abril 2012), p. 37

a) Quin sentit té l'afirmació que el Rei Sol de França «feia de cada canvi de camisa un assumpte d'estat»?

[1 punt]

b) Quin significat metafòric té la figura de l'«ajudant de cambra» en aquest article, significat que queda palès, per exemple, en la frase «si per guanyar popularitat s'acosten massa al poble, [els reis] corren el risc de veure's envoltats d'ajudants de cambra»?

[1 punt]

c) Quina és la diferència bàsica, segons l'autor, entre els reis d'èpoques passades i els monarques actuals?

[1 punt]

Exercici 2

[3 punts]

El text següent és un fragment d'un article de debat al voltant del periodisme. Llegiu-lo i contesteu les preguntes que hi ha a continuació. Cada resposta ha d'ocupar entre una i cinc línies.

Una frase: «Exigimos una campaña legal contra quienes propagan mentiras políticas deliberadas y las diseminan a través de la prensa». ¿Quién escribió eso? Adolf Hitler, en 1920. ¿Qué significa eso? Significa, al menos, que hay que desconfiar de los cruzados contra el embuste, porque el énfasis en la verdad delata casi siempre al mentiroso. En el periodismo también ocurre: nunca faltan los paladines del oficio que tratan de esconder sus mentiras indudables denunciando las falsas mentiras de otros. La argucia suele funcionar. Tanto que ha habido quien, embalado por el éxito de sus anatemas, ha llegado a exigir que incluso lo que se cuenta en las novelas sea verdad; fantástico: dado que, como dice Vargas Llosa, escribir novelas consiste esencialmente en mentir —en mentir con la verdad, claro está, en contar una mentira factual para decir una verdad moral—, exigirle a un novelista que no mienta viene a ser como exigirle a un delantero centro que no meta goles.

El mejor lugar donde asediar la verdad factual del presente es el periódico. ¿Quiere esto decir que hay que exigir que todo lo que se cuenta en el periódico responde a la verdad de los hechos? A mi juicio, no. [...] se dirá que esto atañe solo a una parte del periódico, a esas secciones donde, como en las columnas o en los artículos de opinión, son admisibles ciertas licencias, y no al resto, donde lo que debe imperar es la verdad factual; es cierto, pero añadido una reflexión a esa certeza. Si aceptamos que la historia es, como dice Raymond Carr, un ensayo de comprensión imaginativa del pasado, quizá debamos aceptar también que el periodismo es un ensayo de comprensión imaginativa del presente. La palabra clave es «imaginativa». La ciencia no es una mera acumulación de datos, sino una interpretación de los datos; del mismo modo, el periodismo no es una mera acumulación de hechos sino una interpretación de los hechos. Y toda interpretación exige imaginación [...].

Javier CERCAS. «Rico, al paredón». *El País* (13 febrer 2011)

a) Quin sentit té la frase «exigirle a un novelista que no mienta viene a ser como exigirle a un delantero centro que no meta goles», en el context d'aquest article?

[1 punt]

b) Expliqueu amb altres paraules la frase: «El mejor lugar donde asediar la verdad factual del presente es el periódico».

[1 punt]

c) Quina posició defensa l'autor de l'article en relació amb el concepte de *veritat* atribuïda als diaris?

[1 punt]

PART 2

Exercici 3

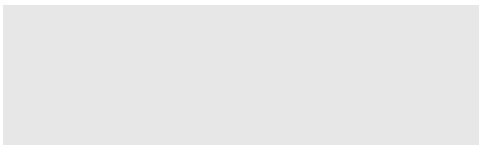
[4 punts]

Trieu una d'aquestes dues opcions.

Opció A. Escriviu un text, d'entre cent cinquanta i dues-centes paraules, en què argumenteu quin sistema d'estat és millor per a la societat actual: la monarquia o la república. No es valorarà la posició que trieu, sinó de quina manera l'argumenteu.

Opció B. Escriviu un text, d'entre cent cinquanta i dues-centes paraules, en què exposeu quins són els avantatges i els inconvenients de la informació divulgada pels diaris en relació amb la difosa per altres mitjans de comunicació.

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Etiqueta del corrector/a

